

τῶν ἱατρῶν, 24.—Ἀκριβῶς λοιπὸν ἐκεῖνοι οἵτινες διέρχονται τὸν βίον των ζητοῦντες τρόπους πρὸς παράτασιν τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων, αὐτοὶ ἀποθνήσκουσι ταχύτερον.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ζωὴ ἀποσβέννυται μετὰ μακρὰν διάρκειαν, ὅτε ὁ ὀργανισμὸς διαφθειρόμενος καθίσταται ἀνεπητέιδιος νὰ παρατείνῃ πλέον ὑπαρξιν ἣτις βαθμηδὸν ἔφθασε πρὸς τὸ τέρμα αὐτῆς, ἢ ὅτι παύσει αἰφνηδίνως πρὸ τῆς ἡλικίας ταύτης ἕνεκα ἀσθενείας ἢ συμβεβηκότος τινός, ὁ θάνατος συμβαίνει, πάντοτε καὶ εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐκ τῆς ἀλληλοδιαδόχου στάσεως (inaction) τῶν τριῶν ὀργάνων, ἅτινα προεδρεύουσιν ἄνευ διακοπῆς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν· ὁ ἐγκέφαλος, οἱ πνεύμονες καὶ ἡ καρδία. Καὶ ὅτε μὲν ὁ ἐγκέφαλος, ἐξασθενῶν πρῶτος, ἐπιβάλλει μοιραίαν ἡρεμίαν εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τοὺς πνεύμονας ἀρνούμενος αὐτοῖς τὴν νευρικήν δύναμιν (innervation) ὅτε δὲ ἡ στάσις ἐνός τῶν ὀργάνων τούτων, ἀκολοθουμένη ἐπίσης ὑπὸ τῆς ἀργίας τοῦ ἐτέρου, συνεπάγεται καὶ τὴν τοῦ κέντρου τῶν ἐγκεφαλικῶν νεύρων (nerveux cerebral). ὥς ἐκ τῆς στέρησεως τοῦ ἀρτηριακοῦ αἵματος. Ὅθεν σταθερὰ διανομὴ τῆς νευρικῆς δυνάμεως (innervation) καὶ τῆς διακλαδώσεως (distribution) τοῦ ἐν τῷ συστήματι τῆς ἀναπνοῆς ἀναγεννωμένου αἵματος εἶναι δύο ἀρχικαὶ συνθήκαι τῆς ζωῆς. Ἐνὸς δὲ διαμένουσι ἀπρόσβλητοι, ὁ ὀργανισμὸς ἀντέχει εἰς πᾶσας τὰς δευτερευούσας διαταράξεις· αἱ πλέον σοβαραὶ βλάβαι δὲν δύνανται νὰ διακόψωσι τὴν ζωὴν ἢ διδουσαι τέλος εἰς τὰ πρῶτα ταῦτα φαινόμενα· τὴν νευρικήν δύναμιν, τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν κυκλοφορίαν.

Ὡς δὲ καὶ ὁ τελευταῖος ἐξέλθει γογγυσμὸς καὶ ἰδιαιτέρον ψυχρὸς περικαλύπτει τὸ σῶμα· τὸ πρόσωπον ἀπόλλυσι τὸ φυσικὸν αὐτοῦ χρῶμα καταλαμβάνομενον ὑπὸ ὀψεως νεκρικῆς τοσούτῳ χαρακτηριστικῆς καὶ ἰδιαζούσης, ὥστε καὶ τὰ ξένα τῇ ἱατρικῇ πρόσωπα ἀναγνωρίζουσιν εὐκόλως τὸν θάνατον καὶ ἐὰν κατὰ πρῶτην φορὰν βλέπουσιν αὐτόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ καταπίπτουσι καὶ ἀμυροῦνται, τὰ μέλη σκληρύνονται, οἱ ὄνυχες ἀποβαίνουνσι κυανοὶ, τὸ δέρμα, κατὰ τὰ κάτω μέρη, καλύπτε-